

1996 до 60,67 % в 2012 р. (розраховано за даними [2; 3]) Якщо в 1991 р. обсяг відходів, які надходять на звалища становив близько 12 млн тонн, то в 2008 році – 2 млн тонн. В цей же період відбулось також скорочення кількості полігонів.

Спільне запровадження адміністративних заходів та податку на відходи створило значний стимул до переробки відходів. Окрім того, значна ставка податку зробила більш вигідним переробку та спалювання відходів, а не їх розміщення на полігонах. В даний час розміщення відходів коштує приблизно 127 євро / тону, порівняно з близько 90 євро / тону за спалювання.

Виходячи з проведеної систематизації кращих практик міжнародного досвіду для підвищення регулюючого впливу екологічного податку на відходи в Україні доцільно перейти до більш сучасних методів встановлення тарифів на послуги поводження з відходами на основі фактичних обсягів їх утворення. Це стане стимулом для домогосподарств до роздільного збирання відходів та зменшення обсягів їх утворення.

Список використаних джерел:

1. Про основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року: закон України від 21.12.2010 р. № 2818–VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : Інформаційно-правова система – Ліга: Закон.
2. Fischer C. Overview of the use of landfill taxes in Europe / Fischer C., Lehner M., McKinnon D. L. [ETC/SCP working paper 1/2012]. – European Topic Centre on Sustainable Consumption and Production, 2012. – 96 p.
3. Environment at a Glance 2013: OECD Indicators, Paris: OECD Publishing. – 2013. – 108с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dx.doi.org/10.1787/9789264185715-en>.

УДК: 631.16

Шумкова О.В.

*к.е.н., доцент кафедри статистики,
АГД та маркетингу Сумського НАУ*

Шумкова В.І.

*викладач фінансових та економічних дисциплін
коледжу Сумського НАУ*

Заходи «зеленої скриньки» Світової організації торгівлі для фінансової підтримки розвитку сільськогосподарських підприємств України

Державна фінансова підтримка сільського господарства є складовою державної координації ринкового механізму в аграрній сфері і через специфіку сільськогосподарського виробництва – найбільш стабільною

підсистемою державного регулювання. Вона існувала за умов адміністративно-планової економіки, наявна практично в усіх зарубіжних державах з розвинутою ринковою економікою. Її форми та методи розвиваються паралельно зі зміною комплексу економічних відносин в аграрній сфері відповідно до трансформації аграрної політики.

Світова організація торгівлі реалізує принцип справедливої конкуренції на ринках сільськогосподарської продукції (як зовнішніх, так і внутрішніх). Відповідно до цього принципу заходи державної підтримки сільського господарства, що справляють найбільший протекціоністський і стимулюючий вплив на виробництво сільгосппродукції, а також заходи, спрямовані на захист внутрішнього агропродовольчого ринку, мають скорочуватися.

Згідно з Угодою про сільське господарство всі заходи щодо державної підтримки сільського господарства умовно поділені на три групи, або розкладені по різнокольорових скриньках: «зеленій», «блакитній» і «жовтій».

До «зеленої скриньки» належать заходи, не спрямовані на підтримку обсягів виробництва та цін виробників, отже, не порушують принципів справедливої конкуренції. В угоді визначені два основних критерії, яким мають відповідати ці заходи: підтримка повинна надаватися через урядові бюджетні програми, а не за кошти споживачів; наслідком підтримки не повинно бути надання цінової підтримки виробникам.[2]

Держава, що є членом СОТ, має право фінансувати заходи «зеленої скриньки» в будь-якому обсязі залежно від можливостей свого бюджету. У процесі набуття членства у СОТ в Україні спостерігається стійка тенденція до зростання заходів «зеленої скриньки» у структурі державної підтримки сільського господарства.

В Україні зростання підтримки села заходами «зеленої скриньки» означає, що поступово відбуватиметься зміщення акцентів бюджетної підтримки сільського господарства з підтримки сільськогосподарських підприємств у бік підтримки розвитку сільської місцевості. Як і в країнах Центральної та Східної Європи, ці тенденції посиляться в ході європейської інтеграції України, адже розвиток сільської місцевості в країнах ЄС є рівнопріоритетним напрямом аграрної політики. Це означає, що держава активно підтримуватиме розвиток інфраструктури у сільській місцевості, розвиток ринкової інфраструктури для селянських господарств,

охорону довкілля, депресивні території, вкладатиме гроші у людський капітал села.

Нейтралізації можливих негативних наслідків для сільського населення після вступу України до СОТ і реалізації можливих позитивних наслідків сприятимуть підтримка формування та розвитку ринкової і соціальної інфраструктури, обслуговуючих кооперативів, дорадчих служб.

Взагалі, як свідчить аналіз досвіду країн із перехідною економікою, підстав для прогнозування катастрофічних наслідків від членства у СОТ для сільського господарства немає. Правила цієї організації не завжди сприятливі для нових членів, передусім для країн, які ще не подолали кризи та депресії своїх агропродовольчих секторів. Для останніх існує ймовірність збільшення і без того значної різниці у рівнях підтримки внутрішнього ринку між новими і наявними членами СОТ.[1]

Аналіз переваг і ризиків для сільського господарства від участі у СОТ дозволяє визначити напрями державної політики, здатні знизити ризики, нейтралізувати можливі негативні наслідки і прискорити реалізацію переваг від лібералізації торговельних режимів:

- сприяння експорту з метою розширення зовнішніх ринків збуту для українських експортерів;
- стимулювання внутрішнього попиту на продовольство;
- підвищення конкурентоспроможності національних виробників за рахунок поліпшення якості та безпеки продукції шляхом впровадження міжнародних стандартів якості;
- сприяння зростанню конкурентоспроможності вітчизняних товаровиробників на внутрішніх і зовнішніх ринках шляхом проведення реструктуризації збиткових сільськогосподарських підприємств;
- для того, щоб уникнути негативних впливів на особисті селянські господарства, необхідно підтримувати на державному рівні розвиток обслуговуючої та збутової кооперації дрібних товаровиробників, формування для них ринкової інфраструктури;
- сприяння розвитку сільської місцевості, активне використання переваг «зеленої скриньки» СОТ.[2]

З огляду на проблеми, накопичені в аграрному секторі, більшість із цих заходів потребує нагального впровадження незалежно від членства України у СОТ. Участь у СОТ сприятиме прискоренню й ефективнішій реалізації цих напрямів аграрної політики, що, у свою чергу, працюватиме

на підготовку аграрного сектора України до реалізації євроінтеграційних намірів.

Список використаних джерел:

1. Бородіна О.М., Аграрний сектор України на шляху до євроінтеграції [Текст] / О. М. Бородіна// - Ужгород : ІВА, 2012 - 496 с.
2. Месель-Веселяк В.Я. Розвиток форм господарювання в аграрному секторі України (результати,проблеми) [Текст] / В.Я. Месель-Веселяк // Економіка АПК. – 2010. – № 12. – С. 34-41.

УДК 336.132.11

Янишина А. М.

*к.е.н., доцент, проректор з науки і міжнародних зв'язків
Київський університет ринкових відносин*

**Financial Decentralization Benefits: Urban Sustainable Development
Context**

Nowadays the sustainable development concept (SDC) implementation is the first and foremost global priority incorporated into key growth strategies and plans at all world economy levels. Amongst other modern global trends one should mention looming urbanization which has lately revealed the urgent necessity of meeting sustainable urban development challenges. In other words, aside from being extremely beneficial the rapid urbanization has unfavorable implications for environment and society – an increase in GHG emissions, water resources scarcity, spatial disparities in access to basic services, lack of green areas in cities etc – to be addressed by national governments as well as local authorities in order to avoid further deterioration of environmental and social indicators.

Ukraine wracked by devastating war, deepening poverty and inequality urgently needs new approach to reformatting its future. Notwithstanding the seeming modernity big cities of Ukraine (and even its capital Kyiv) still remain outdated and unsustainable: no comprehensive waste and water management systems, no integrated transport system, no understanding and public culture of sustainability. On its way to the European Union, Ukraine has to take advantage of the EU best sustainability practices in order to put urban development on the «sustainable» path.

The case of the EU sustainability leaders – countries of Northern Europe – illustrates the importance of power decentralization for striking the balance between national and local sustainable development results. Denmark, one of the most successful European countries in terms of sustainability, launched the